

Pondelok 12. týždňa

Mt 7,1-5

Hrozba slova

Zistiť vo svojom živote ako vplývame svojim správaním na dobré meno blížneho¹

Každý z nás mal iste pocit, že mu bolo ukrivdené. Že to, čo urobil, nedokáže nikto pochopiť, že všetko, čo vykoná je nepochopené a zlé. Čím sa viac človek snaží, tým je to horšie a svet je plný nepochopenia a zla. Sme odsudzovaní za to, čo sme nespáchali, alebo nás ľudia nedokážu pochopiť. Nie je to celkom tak, ako to ľudia tvrdia.

Pán Ježiš v dnešnom evanjeliu hovorí tiež svojim učeníkom: „**Nesúd'te, aby ste neboli súdení. Lebo, ako budete súdiť vy, tak budú súdiť aj vás, a akou mierou budete merať vy, takou sa nameria aj vám**“ (Mk 7,1-2).

Tvrdiť o niekom niečo zlé, hodnotiť znamená snažiť sa nad ním vyriechnúť súd. To, že označujeme niekoho za vinníka, odsudzujeme jeho samotného. Z evanjelia je jasné, že Ten, kto je kompetentný súdiť je jedine Boh. On je Ten, ktorému súd ako taký prislúcha. My nemáme právo vyniesť nad niekým rozsudok, už len z toho dôvodu, že nevidíme do vnútra človeka. Preto toto právo si vyhradzuje jedine Boh, ktorý pozná aj ľudské srdce a vie, čo sa v ňom nachádza.

Človek má v sebe zakorenenú hriešnu túžbu stále komentovať správanie ostatných. Dokážeme sa pozerieť na všetko okolo seba, na každý ľudský počin, na každé správanie blížneho, no pozerieť na svoje konanie nemáme chuť. Myslíme si, že sme v poriadku, my sme dobrí, snažíme sa robiť dobro, a keď aj nejaký hriech spáchame, povieme si: „Nemôžem byť až taký svätec, však mýliť sa je ľudské a sú aj horšie veci, ako tieto!“ A tu je kameň úrazu. Začíname porovnávať správanie druhých so svojím a nepozeralme sa na okolnosti. Každý človek má svoju špecifickú situáciu. V tejto situácii reaguje na rôzne impulzy z okolitého sveta. My nevieme, aké sú tieto okolnosti, no vieme tohto človeka ihneď zhodnotiť a očierniť v spoločnosti. Hovoríme, že my tomu človeku nechceme zle, ale pritom komentujeme každý jeho pohyb a každé slovo. Je to ako jed, ktorý zasievame v srdcia ostatných. Keď sa tento jed dostane do vnútra človeka otrávi ho celého. Taký človek je potom plný zloby a dokáže na každého povedať množstvo rečí, ktoré sú nie vždy ani pravdivé. Nastáva ohováranie a osočovanie. Je to strašná zloba, ak hovoríme o chybách blížneho, alebo ich dokonca vymyslíme, aby sme spestrili našu debatu o tom druhom.

¹ Porov.: BOČA, M.: Seminár. Spišská Kapitula : 2005.

Najčastejšie sa to stáva pri návštevách. Stretnú sa ľudia pri káve a prejdú svojimi rečami celé okolie. Preberú všetkých známych a vymieňajú si skreslené informácie o druhých. Dve kamarátky sa raz stretli a hovorili si: Počula si toto... a tá druhá hovorí počula si zase toto....

Môžeme sa právom spýtať. Nie sú tieto reči súčasťou nášho slovníka? Nezháňame sa za neoverenými informáciami a neškodíme cti našich blízkych?

Každý z nás má povinnosť vo svojom duchovnom živote zájsť na hĺbinu a pozrieť sa do svojho vnútra, ako my súdime svojich blízkych. Aké reči o nich vieme. Pamätajme na to, že jedine Boh má právo súdiť. Ježiš rázne hovorí aj nám: „*Nesúd'te, aby ste neboli súdení*“ (Mt 7,1).

Amen.